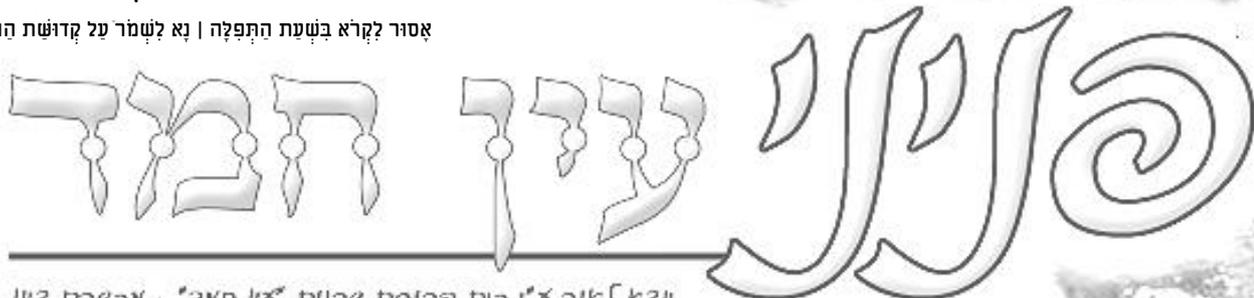

פְּרֻשֵׁת וַיְחִי | תשע"ח

אָסוּר לְקַרְא בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה | נָא לְשׁוּמַר עַל קְדוּשַׁת הַגְּלִיּוֹן

ויצא לאור ע"י בית הכנסת שכולנת ע"ן חאג" - אגשרת ציון

לרפואת כל חולי ע"י ובכללם ציון בן צ'חלה ולרפואת והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

פְּרֻשֵׁת וַיְחִי – יְהוּדֵי נְהִיָּה

"וּלְבָן שְׁנַיִם מִחֻלָּב" (בראשית מט, יב)

התלמיד, שהיה נוכח במקום נדהם מן ההעזה שהייתה לאותו יהודי, וטרם הספיק להגיב, המשיך האורח ואמר: "ובכן, מציע אני לקרוא גם לרבנית, כדי שתהיה גם כן נוכחת ושתשמע את ההסבר ותראה, כיצד יש להפריש תרומה ומעשרות, וכדאי להאזין לדברים שאומר היטב".

הוא ביקש כוס יבשה והראה לרב ולרבנית את כל תהליך הפרשת תרומות ומעשרות בפרוטרוט, תוך כדי שהרב מתעניין בדבריו ושואל שאלות בכל שלב ושלב.

תוך כדי ההסבר הניחה הרבנית את ידה על השולחן ונשענה עליו, מבלי להתבלבל פנה האורח אליה ואמר: "נא להוריד את היד מהשולחן, זה מפריע לי!".

ולא זו בלבד, כשסיים את 'הסברו המלומד' פנה אל הרב ובירר: "האם כל שליבי התהליך הובנו כדבעי?". ורק כאשר היה משוכנע בכך, קם ועזב את הבית.

כשיצא, אמר התלמיד לרב: "רבינו, בקושי רב הצלחתי להתאפק מלגעור באותו יהודי, להוכיח אותו על עזותו ולשלוח אותו מכאן, איפה כבוד התורה?"

נענע רבי זיידל אפשטיין את ראשו בשלווה ואמר: "אינני מבין אותך, אתה רואה יהודי נהנה, מדוע זה מפריע לך?!"

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי שליט"א
חבר הרבנות המקומית מברשת ציון

בגמרא (כתובות קיא ע"ב) מובא שאמר רבי יוחנן: טוב המלבין שיניים לחברו יותר ממשקהו חלב, שהרי נאמר: "וּלְבָן שְׁנַיִם מִחֻלָּב" (בראשית מט, יב). אל תקרי לבן שיניים אלא ליבון שיניים.

לעתים יותר קל לטרוח עבור הזולת באופן טכני, מלהעניק לו חיוך ותחושה טובה, אולם דווקא נתינה זו הינה מובחרת יותר.

דוגמא מאלפת לחסד זה, אנו מוצאים אצל רבי זיידל אפשטיין זצ"ל (ששימש כמשגיח ישיבת 'תורה-אור' בירושלים), כפי שהעיד תלמידו בספר 'לעבדו בלבב שלם':

ימים ספורים לאחר שהגיע רבי זיידל אפשטיין ארצה, נכנס תלמידו לבקרו, הרב קיבל אותו במאור פנים, כדרכו והגיש לו שתייה, תוך כדי שהוא מתנצל:

"מקווה אני שההכשר של השתייה טוב עבורך, עדיין אני חדש בארץ ישראל ועוד לא הספקתי להתעניין, מהו ההכשר שעליו סומכים כאן".

כעבור מספר רגעים נכנס לחדר יהודי נוסף, אשר אף הוא הגיע להקביל את פני הרב, גם הוא התקבל במאור פנים ונתכבד בשתייה.

אולם הלה לא חשב להסתפק בביקור נימוסין בלבד, וכעבור רגעים אחדים פתח את פיו ואמר: "רבינו חדש בארצנו הקדושה, ואולי איננו יודע, כיצד יש להפריש תרומות ומעשרות, האוכל להראות ולהסביר לרב כיצד מעשרים?".

העלון מוקדש להצלחת

יצחק אריאל בן טובה
שמואל אימן בן אסתר זרי
משפ' שטרית
מאיר ישראל בן רחל ברכה-
ליאור יהושע סומך וב"ב
יהודה אריה בן רחל ברכה
עינת בת רחל ברכה
רחל ברכה בת פדילה דליה
נעם יצחק בן רחל ברכה חי הפקות ואירועים
יוסף ליאור בן דליה אפרת פרנסה בקלות ובשפע
שלמה ודנה דוד וב"ב
קסירר אפרים וב"ב
י.מ.יש כדורי
שולמית ומרדכי חיים דויטש וב"ב

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר
תרצה בתיה בת ימנה נינט
עמית בת טובה
נתנאל בן ג'ינה
אסף בן סופיה
מיטל בת מלכה
טליה עדן אסתר בת שולמית יפית בת ג'ינה
שירי ימנה בת שולמית שמעון בן שולמית
אנאל חביבה בת שולמית אורן בן נעמי

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי
אילנה בת רוחמה שמואל אימן בן אסתר זרי
סיון בת אסתר
נועה בת מזל טוב
דניאל בן שרה ואושרית בת שושנה

רפואה שלמה

מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא
ימנה ניזרי בת סטה- בריאות ואריכות ימים
מרדכי ניזרי בת פרח- בריאות ואריכות ימים
מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעמה
אסתר בת סוליקה סימי בת סוליקה
אורן בן אסתר דינה בת מזל
יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים
נעם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל
שירה שילת בת אורלי אפרים בן שרה
תמר פורטונה בת מיסה רפאל משה בן רחל
מוריה בת רחל ברכה נחום בן כיריה
יהודה אריה בן רחל ברכה טובה בת אורה
שלו בן מזל פתימה אליהו בן מאיה
יפה בת שרה-הצלחה ורפואה רחל בת זוהרה
מישא אסתר בת זוהרה שאול בן סילביה
עינת בת רחל ברכה בנימין בן יקוט
רינת רחל בת עפרה יצחק בן פנינה
רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק בן רבקה
רונית בת סבריה קסנש בת דגטו
יצחק בן חנון ר' אליעזר בן עטיה

30/12/2017		י"ב טבת תשע"ח	
פרשת ויחי			
הפטרה: "ויקרבו ימי"- מלכים א' ב'			
ה"ת	יציאה	כניסה	ה"ב
17:53	17:22	16:10	ה"ב
17:48	17:19	16:26	ת"א
17:48	17:18	16:25	חגיגה
17:53	17:22	16:30	ב"ש

העלון מוקדש לעילוי נשמת משה בן גורג'יה	העלון מוקדש לעילוי נשמת מרים בת שרה ע"ה	רפואה שלמה לאיידה חיה בת אסתר ויליד אלחנן רפאל בן איריס ויליד אורי חיים בן שלי	זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאליהו ניזרי בן ימנה וגלית בת מסודי
--	---	--	--

שׂוֹאֵל וּמְשִׁיב בַּהֲלָכָה – בְּשֵׁר וְחֵלֶב- חֶלֶק ב'

ההלכות מוקדשות לעילוי נשמת משה בן גורג'יה ז"ל

מה דינה של חלה שחוממה על סיר בשרי?

שאלה:

תשובה:

להלן סיכום ההלכה מפי ר' אליהו חיים פנחסי, מתוך ספרו 'הכשרות למעשה':

חלה שמונחת על סיר בשרי סגור היטב ולא יוצאים מהסיר אדים על החלה, מותר לאכול את החלה עם חלב. ובפרט כאשר יש נייר כסף המפסיק בין המכסה לחלה, החלה נשארת פרווה. אולם אם החלה קיבלה טעם בשר כגון, שמכסה הסיר לא היה סגור היטב, אסור לאכול את החלה עם חלב. **מקורות:** שו"ע (יו"ד סימן צ"ג) וז"ל: פת שאפאו עם הצלי וכו', אסור לאכלם בחלב. והני מילי בתנור קטן, אבל בתנור גדול המחזיק שנים עשר עשרונים ופיו פתוח, מותר. ראה עוד בש"ך (יו"ד סימן קה"ק) דבלוע מכלי יוצא לאוכל כדי קליפה. ובפרי מגדים (או"ח פתיחה לסימן קע"ג) כתב, דכשיש בו רוטב בולע יותר מכדי קליפה. ובפתחי תשובה (יו"ד שם אות יג) כתב להקל. אולם אם הניח את החלות על נייר כסף או בתוך תבנית וכדו', הרי זה מכלי לכלי שאם יבש ביניהם לא נפלט כלל ומותר לגמרי. וכמ"ש הרמ"א (יו"ד סימן צב).

וכן הדין לענין שאר מאכלי פרווה שהונחו על סיר בשרי כדי לחממם, אם המכסה סגור באופן שלא עלו אדים למאכל [או שהמאכל עטוף היטב], אין צריך להמתין לאחר אכילתו.

מְחֻשְׁבָּה עַל הַזֹּלָת

עד כמה רבותינו עבדו על מידותיהם - זאת ניתן ללמוד מהסיפור הבא, אותו סיפרה בתו של הגאון רבי מרדכי גיפטר צ"ל ראש ישיבת טלז: רעייתו של רבי מרדכי נולדה **בערב יום הכיפורים**. בכל ערב יום כיפור היה רבי מרדכי עצמו טורח ומכתת רגליו לקנות פרחים לרעייתו לכבוד יום הולדתה. על אף היותו שקוע בלימודו, ובמיוחד בעיצומו של ערב יום כיפור, ועל אף שאין זה כבודו של ראש הישיבה, שיראוהו מהלך בערב יום כיפור וזר פרחים בידו. ואף בערוב ימיו, כשכבר קשתה עליו מאד ההליכה, היה מזמין רכב, שיקח אותו לחנות הפרחים.

וּבְלִבְד שְׂלָא לְבִישׁ

להלן סיפור מופלא מתוך 'רבי אהרן לייב' ובו ניתן לראות, עד כמה נזהרו רבותינו שלא לבייש אף אחד. באחד הימים קיבל מרן הגאון רבי אהרון יהודה לייב שטיינמן שליט"א את הקהל בעודו יושב במקומו על מיטתו. אחד הנכנסים הניח על הכרית שליד רבינו את הקערה לנטילת ידים ובה ספל מלא מים (הספל היה מכוסה, ולכן מי שהניח את הקערה לא חשב, שהמים עלולים להישפך). לפתע הזיז מאן דהו את הספל, והמים נשפכו על המיטה. הרב לא סובב את ראשו כדי לראות, מדוע נשפכו המים ומי שפכם, כדי שלא לבייש. הוא המשיך לשבת ולדבר עם הנוכחים, כאילו לא קרה מאומה. **רק אחרי שכולם עזבו את החדר, התברר, כי כל בגדיו רטובים, ואף היה צורך להחליף את כל המצעים.**

בֵּין אָדָם לְחֵבֶר

עד כמה עלינו ללמוד מרבותינו, כיצד לעבוד על המידות ובייחוד בין אדם לחברו. ראש רבני תורכיה בדורות האחרונים היה הגאון רבי חיים פלאג'י זצ"ל. אולם, לצד גאונותו, היה זהיר עד מאד בדברים הנוגעים ל'בין אדם לחברו'. כל כך הייתה רבה זהירותו בעניין זה, עד שרגיל היה לומר: "זכני ה' לצאת ידי חובה, במה שנוגע לעבודתו יתברך - כשם שאני יוצא ידי חובת הבריות".

פעם אחת היה הרב מהלך בדרך, והנה גברה עליו עייפותו, והוא פרש לפינה צדדית, שם ישב ונמנם מעט. לפתע חש במאן-דהוא השולח יד אל חיקו. הוא פקח קלות את עיניו, והבחין, כי יהודי קשה-יום מנסה לגנוב ממנו את צרור המעות המונח בחיקו. באותם רגעים הבין הרב כי אם ירים את קולו ויניס את הגנב, יביא הדבר לידי הלבנת פנים, שכן המקום היה הומה אדם באותה שעה, ובוודאי יבחינו במעשיו העוברים ושבים. מסכן הוא, שנשכל במעשה זה כדי להאכיל פיות ילדיו הרעבים. לבסוף, מה עשה? **שם עצמו כישן, והניח לגנב ליטול ממנו את כספו. מוכן היה לוותר על ממונו, ובלבד שלא לבייש יהודי רביים.**

מנויים

לקבלת העלון חנם ב-email:
מידי שבוע, שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

נתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון,
חזרה בתשובה וכו' - נא לפנות לליאור בטל" 052-7652084
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 א.ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 9076926

לשאלות בהלכה

לשאלות נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל" 052-6329144

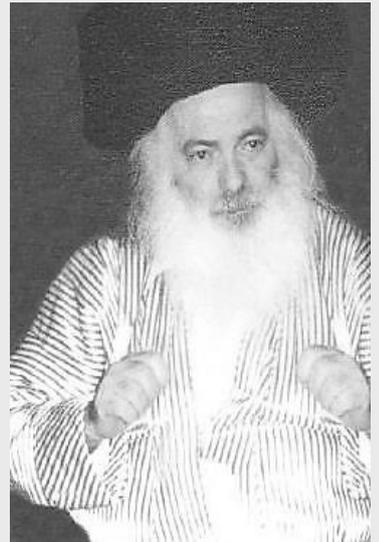
האדמו"ר הרב אלטר אלעזר מנחם בידרמן זצ"ל מלעלוב – נולד ב-ד' אב ה'תרצ"ה (1935) בין חומות ירושלים עיר הקודש. נקרא ע"ש זקינו הרה"ק מרן רבינו אלעזר מנחם מלעלוב וע"ש דוד אביו הרה"ק ר' אלטר מסוסנובצא. בשנים ה'ת"ש-ה'תש"ה (1944-1949) תנאי הקיום היו קשים ביותר, ואביו הגיע למצב שאפילו לחם בלבד לא היה לו, נאלץ לעבור לתל-אביב (בהמלצת האדמו"ר ר' שלמה גולדמן מזוועהל).

בילדותו למד בת"ת חב"ד בת"א, שם ספג תורה וחסידות במידה גדושה. כבר באותם ימים ניכרו בו גינוני קדושה. בימי בחרותו למד בישיבה למצויינים "תפארת ציון". רבינו היה חלוש מאוד, ועדיין נחשב מעילויי הישיבה, וכן סיפרו עליו כי התמיד מאוד בלימוד התורה הקדושהוכך עלה ונתעלה. לאחר מכן עבר לישיבת לומז'א בפתח תקווה. הרביץ תורה ודעת בישיבת לעלוב בת"א ומסר שיעורים תמידין כסדרן מדי יום ביומו.

לאחר פטירת אמו פתח את ישיבת כולל האברכים שם השקיע כל כוחו ומרצו, כדי שילמדו בהתמדה בלימוד רצוף ובתענית דיבור, להרבות כבוד שמים. בעל יראת שמים עצומה. שקדן עצום. ענוותן. בעל רוח-הקודש. רבים פנו אליו ונושעו. סיגף עצמו בתעניות. קירב רבים לאבינו שבשמים. ביקש לעזור לכל אדם. כאשר הבחין, שיש למישהו מצוקה, פנה אליו כדי לסייע לו. בכה רבות לבורא על צרותיהם האישיות של יהודים בפרט ועל עם ישראל בכלל.

חסידיו בארה"ב מציינים ברטט, כי בכל עשרות שנות הנהגתו, לא נמצאה אפילו משפחה אחת ששיחרה לפתחו ולא זכתה להיפקד בדבר ישועה ורחמים, אם בזש"ק ואם בזיווגים הגונים אף אלו שלא היו יכולים להיושע בדרך הטבע. בעל אהבת ישראל מופלאה. כיהן כאדמו"ר בבית-מדרשו של אביו. ידע את יום פטירתו והלך באותו היום והודה למנהלי המוסדות ונפרד מהם על אף שמעולם לא נהג כך. נפטר ב-י"ד טבת ה'תשס"א (2001). חי כ-66 שנים.

אביו: האדמו"ר ר' משה מרדכי. **אמו:** מרת עטיל. **ילדיו:** האדמו"ר ר' דוד (ממלא מקום אביו בבני-ברק), האדמו"ר יעקב יצחק (מכהן כאדמו"ר בבורו-פארק, חתן ר' מנחם קליין), ר' חיים יוסף (ראש ישיבת פנים מאירות), המשפיע ר' אלימלך, המשפיע ר' נחמן. **מרבותיו:** ר' רפאל כהן, ר' שאול ברוק, ר' אברהם ישעיהו קרליץ (החזון אי"ש), ר' מיכל יהודה ליפקוביץ

○ יפר מקורבו של רבינו ר' חיים ראט הי"ו מארה"ב: כשהייתי צעיר יותר, יום אחד הלכתי לתומי למקום מסוים, כשבדי תיק עם כסף רב ואלפי מסמכים יקרי ערך, ששייכים למפעל ענק שבבעלותי וששמרתי עליהם מכל משמר, אך לפתע כשקמתי ממקומי לחזור לביתי, אני מגלה לחרדתי כי כל התיק ותכולתו היקרה נעלמו.

עולמי חרב עליי, לא ידעתי מה אעשה, יאוש התגנב ללבי, וכך באתי לבית מדרשו של רבינו, כשראה אותי רבינו שם לב למצב רוחי הקודר, ושאל אותי: "מדוע פניך רעות היום, שמא דבר מה אירע עמך?" ואני שפכתי שיחי בבכי ובצער גדול על תיקי יקר הערך שנעלם ממני, ואיני יודע, מה אעשה.

רבינו שמע את כאבי הגדול אמר לפליאתי, באופן ברור: "גנב לקח ממך את התיק, ואל תחשוש, כי הגנב ימצא, בעזרת השם, ולא רק זאת, אלא כל האבידה תימצא עוד הלילה עם כל תכולתה ב"ה". נדהמתי לשמע דברי רבינו, שהבטיח לי, כי אין לי מה להיות שרוי בדאגה, אך אמונת חכמים איתנה הייתה לי, וחכיתי כיצד יעבור עליי הלילה. ואכן לא יאומן: מדברי רבינו לא נפל דבר, לאחר מספר שעות אני מקבל טלפון מהמשטרה בעיר, שמצאו תיק שבו, יש מסמכים רבים וכסף רב, והם מבקשים שאבוא מיד לתחנת המשטרה, כדי שאוכל לתת סימונים, כי אכן מדובר בתיק אותו איבדתי.

הלכתי לתחנה בלב חושש, מצד אחד אולי מצאו תיק, אבל אולי את המסמכים יקרי הערך לא ימצאו שם, ומצד שני - מה עם הכסף הרב שהיה שם. אולי השודד כבר רוקן את כל הכסף? אבל כחסידי נאמן לרבו הרחקתי מחשבותיי מכך, כי הרי רבינו הבטיחני נאמנה, כי כל התיק ישוב אליי ללא שום חסרון.

וכך באותן מחשבות אני נכנס למשרדי תחנת המשטרה, הראו לי את התיק היקר, וכך בזמן, שאני מוסר עדות וגם פרטים נוספים, מגלה לי השוטר, כי מדובר בגנב מומחה, שהצליח לכייס ממני את כל התיק, אך הם לא מצליחים להבינו, איך לא נעלם דבר מהתיק, הוא הביא לי את התיק, ואכן לא נפלו דבר מדברי רבינו, גם המסמכים היקרים וגם הכסף הרב נמצאו בתיק, לא חסר דבר.

החסיד הישיש ר' חיים הרבסט זצ"ל, מחשובי חסידיו צאנז ובאבוב ובצעירותו משמשו בקודש של הרה"ק מוויליאפאלי זי"ע - ובאחרית ימיו התדבק ברבינו והיה לחסידו הנלהב חלה ל"ע במחלה קשה, מצבו התדרדר, ורבינו אינו מסיח דעתו בהעתרתו עליו בתפילה לרפואה שלימה. בליל שבת קודש האחרון בארה"ב, אף עלה רבינו זי"ע לבקרו בביתו עם קבוצה מצומצמת של מקורביו. רבינו מתעניין כל יום ויום אצל מקורביו בחו"ל ובני המשפחה, לדעת מה מצבו של חיים בן חיה.

במוצאי שב"ק י"ב טבת התבקש ר' חיים לעולמו. מתקשרים להודיע על כך לרבינו, משענה הטלפון שאל רבינו על אתר: "מה עם חיים בן יוסף?!". הפעם הוא הזכיר אותו בשם אביו, מה שאין כן בכל פעם שאל עליו בשם אמו... דבר פטירתו של זקן החסידים לא נסתר ממנו וראינו עין בעין את רוח-קודשו. ארונו הוטס לארץ הקודש, ורבינו ליווהו בדרכו האחרונה.

וגדלה עם הזמן והציקה לנו מאד. בתחילה שילמה בעבור שלושה חודשים מראש, הצ'קים נפדו והכל היה בסדר. לאחר מכן ניגשנו אליה וביקשנו לקבל המחאות בעבור החודשים הבאים. "צריך להיכנס מהביטוח לאומי, אבל החודש אני צריכה להוציא הרבה כסף על תרופות, אז אני אתן המחאה לחודש הבא, בסדר?".

היא חייכה ורשמה המחאה לחודש הבא. יומיים לפני תאריך ההפקדה פנתה אלינו ואמרה: "אל תפקידו את הצ'ק, כי אין כיסוי". ניסיתי להסביר, שלקחנו חובות כדי לבנות, אולם היא לא הבינה. "מה לעשות? שאני אישן ברחוב?! חכו סבלנות. אני אישה זקנה". בכל פעם שדיברנו, הייתה אומרת: "אני צריכה לקנות תרופות. מה לעשות? לגור ברחוב?!" מצד אחד ריחמנו עליה. מצד שני, שילמנו בעמל רב את חובות הבנייה. נוצר מצב, שהדירה לא רק שלא מימנה את עלותה, אלא גם הייתה מקור להוצאה.

בשלב מסוים הלך בעלי לרב לשאול איך מוציאים דיירת קשישה ומבוגרת מהבית?! אישה ערירית, שאיש בעולם אינו דואג לה, כיצד שייך לעשות דבר כזה?! הזמן עבר, וכל חודש שהסתיים, גרר חוב נוסף. בסופו של דבר, החליט בעלי, שהוא לא מסוגל לגרש אישה קשישה, שהסתמכה על יהודים רחמנים. היינו יכולים להרוויח עוד 3,000 שקלים לחודש, אבל לא היינו מסוגלים לגרום לאישה הזו לחיות את שארית חייה עזובה לנפשה.

האישה הערירית התגוררה אצלנו במשך חמש שנים! שנים שבהן כיבדה את אורח החיים שלנו והתקרבה אל היהדות. חשבנו לעצמנו שעל אף שמדובר באישה, שגילה נוסק לתשעים, היא בתו של הקב"ה, והוא רוצה את התשובה שלה.

יומיים לפני שנפטרה, היא לא הרגישה טוב והזמינה אמבולנס. שאלנו, אם לבוא איתה, והיא השיבה שלא. אחרי יום הגענו לבקר, והחלטנו לעשות תורנות בין כל השכנים. סיפרנו לה על התורנות, והיא הייתה מאושרת. אבל למחרת היא נפטרה.

כל השכונה הגיעה להלוויה. איש לא ישב עליה 'שבעה'. השכנים ארגנו תפילות בביתה, והילדים התכנסו לומר תהילים. אחרי ה'שבעה' התפנינו לפנות את חפציה. כשפינינו את השידה, מצאנו מכתב במגירה מעו"ד, שעליו היה כתוב 'צוואה'.

היא כתבה, שלא ידעה שתרגיש כאן טוב כל כך. היא החליטה להפסיק לשלם ולראות, אם אנחנו נחמדים רק בגלל הכסף. התברר לה, שהיינו נחמדים, כי אנחנו יהודים גומלי חסדים, ולכן היא רוצה להשיב לנו, יש לה דירת שניים וחצי חדרים בתל אביב בעבורנו.

עם הצוואה פנינו לעו"ד, והדירה נרשמה על שמנו. לא חשבנו שמדובר בסכום רציני אבל אז התברר, שהדירה שווה כמעט שלושה מליון שקלים בגלל מחירי הדיור בתל אביב ובשל הנוף שצופה לים.

כך זכינו, בס"ד בדירה. את הכסף שנותר לה, תרמה בעבור כתיבת ספר תורה לעילוי נשמתה. ניכר בבירור, שהתקרבה לאביה שבשמים לפני פטירתה. אני לא רוצה לחשוב, מה היה קורה, אילו היינו מתעקשים לפנותה. אני אסירת תודה לבורא על שהיה לנו אורך רוח כדי לאפשר לה לגור בדירה. אנחנו זכינו לך.

להלן סיפור המעובד מתוך 'האמנתי ואספרה', ויש בו כדי ללמדנו, כי כאשר האדם גומל חסד עם הזולת, למעשה הוא גומל עם עצמו הרבה יותר. ומעשה שהיה - כך היה:

לאחר שקיבלנו בס"ד אישור להרחיב את הדירה בחמישים מ"ר. החלטנו להוסיף חדר אחד, וביתר המטרים נבנה יחידת דיור להשכרה. כך נוכל לכסות במשך הזמן את עלות הבנייה, ואולי גם לחסוך עבור הילדים.

לוינו כספים והרחבנו את הדירה. את יחידת הדיור ריהטנו ופרסמנו מודעת השכרה המיועדת לזוג צעיר. כבר בשעה רבע לשבע בבוקר קיבלנו טלפון. על הקו הייתה אישה קשישה. ששאלה לא מעט שאלות, ובסיכומו של עניין הביעה את רצונה בשכירות למרות שעדיין לא ראתה את יחידת הדיור.

בעלי חזר בשבע מהתפילה. הוא לקח את הטלפון והסביר, שכל עוד אנחנו לא מקבלים המחאה לשלושה חודשים מראש וחתימה על חוזה, אנחנו לא מתחייבים. לאחר כשעה נשמעו נקישות בדלת ובפתח עמדה אישה קשישה, שלא שומרת מצוות, כשהיא נשענת על מקל. לא ציפינו לשוכרת כזאת, אולם הראנו לה את הדירה.

'אני אשכור כאן עד סוף חיי', אמרה, ואז התחילה לספר את סיפור חייה. חתנה נהרג במלחמת ששת הימים, ומאז היא לא התחתנה. כעת היא גרה בתל-אביב בדירה הסמוכה לשפת הים, אבל השכנים לא מתייחסים אליה.

היא חושבת שהדתיים נחמדים, ולכן החליטה לגור בבני ברק. היא הביאה צ'קים, 'בבקשה, הנה הכל חתום וטוב', והיא גם מוכנה לחתום על חוזה. לא ידענו מה לעשות. ברור שהיא לא הייתה הדיירת שהיינו מקבלים מלכתחילה, היא לא מתאימה לאורח החיים בשכונה. אבל היא הביטיחה, שתלך בצניעות.

מאותו יום השתנו חיינו. אם עד היום דאגנו לעצמנו וילדינו, מאותו היום נוספה דאגה נוספת – דיירת חדשה. היא הייתה קשישה וערירית, אבל להוטה לשיחה. היא נקשה על כל דלת ודלת בדירות הבניין והציגה את עצמה כדיירת חדשה.

היו שכנים, שכעסו עלינו. הם לא הבינו, איך הכנסנו דיירת, שלא מתאימה לאורח החיים במקום. אולם רוב השכנים ריחמו עליה ושאלו אותה שאלות. היא בודדה והיא תשמח ללכת לביה"כ. לפני השואה, הם גרו בפולין, אבא שלה היה רב, והם הלכו לביה"כ. אבל פה בארץ הביאו אותה לקיבוץ. שנים שלא ידעה, שיש יהודים שנראים כמו היהודים ההם בעיירה.

השכנים וגם אנחנו התרשמנו מאוד מהסיפורים שלה וריחמנו עליה מאד. באופן טבעי לקחנו על עצמנו את עול הדאגה לחייה. כך שכאשר קנינו במכולת, רכשנו גם בעבורה. כאשר בישלנו לשבת, הכנו אוכל גם עבורה. היא מעצמה לא ביקשה להתארח בשבתות וגם סירבה כשהציעו לה. היו חגים, שבהם היא הסכימה להתארח. כגון: בחג הפסח ובראש השנה.

הסיפור היה יכול להיות נחמד, אילולא הייתה בעיה שהלכה

הסיפור היה יכול להיות נחמד, אילולא הייתה בעיה שהלכה

<p>לע"נ</p> <p>תנצב"ה</p>	<p>הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל שמאל בן רבקה ז"ל משה בן רוזה ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל נעימה בת גורג'יה ע"ה דוד בר אסתר ז"ל רפאל בן אסתר ז"ל שמעון בן שמחה ז"ל ר' דב בן בנימין אלתר ז"ל אורה בת נעימה ע"ה שמעון בן חנה ז"ל גורג'יה בת נעימה ע"ה</p>	<p>הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל אסתר בת בלה ע"ה נעמי בת כחנן ע"ה מרים בת בלה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל שני בת אסתר ע"ה מסודי בת חביבה ע"ה יונה בן סעדיה ז"ל ברכה בת מרדכי ע"ה יפה בת רבקה ע"ה שרה בת מורברי רחל ע"ה אלון בן סעדיה ז"ל</p>
---	--	---

<p>הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל הרב שבת בן אסתיא אטון זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל יצחק בן ברוק דב ז"ל גאולה בת טובה ע"ה עמירם בן דבורה ז"ל ר' עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל מסעוד בן יקוט ז"ל דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל מזל בת שמעון ע"ה דב בן יצחק ז"ל יוסף בן מרים נוסרת ז"ל סוליקה בת עישה ע"ה רחל רפאל בת השמת ע"ה סלים בן פרחח ז"ל יעקב בן אסתר ז"ל מאיר בן נעמי ז"ל לטיף בן פרחח ז"ל דניאל רפאל בן חגית ז"ל יהודה בן סעדיה ז"ל עפאת בת השמת ע"ה</p>	<p>הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל הרב שבת בן אסתיא אטון זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל יצחק בן ברוק דב ז"ל גאולה בת טובה ע"ה עמירם בן דבורה ז"ל ר' עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל מסעוד בן יקוט ז"ל דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל מזל בת שמעון ע"ה דב בן יצחק ז"ל יוסף בן מרים נוסרת ז"ל סוליקה בת עישה ע"ה רחל רפאל בת השמת ע"ה סלים בן פרחח ז"ל יעקב בן אסתר ז"ל מאיר בן נעמי ז"ל לטיף בן פרחח ז"ל דניאל רפאל בן חגית ז"ל יהודה בן סעדיה ז"ל עפאת בת השמת ע"ה</p>
--	--